Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

JENNIFER L. ARMENTROUT
semnată *J. Lynn*

RĂMÂI CU MINE

Traducere din limba engleză și note de
ADRIAN DELIU

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Unu

Brigada tipilor trăsnet mă înconjurase.

Multă lume credea că Brigada tipilor trăsnet e doar un mit. Nimic mai mult decât o legendă din campus, cam ca povestea despre regina balului care s-a aruncat pe fereastra căminului din cauză că se îndopase cu LSD sau cu crack[1], sau a căzut când era la duș și și-a spart căpățâna, sau ceva asemănător. Cine știe? Povestea se schimba de fiecare dată când o auzeam, însă, spre deosebire de gagica răposată care cică ar bântui prin Gardiner Hall, Brigada tipilor trăsnet era o chestie reală, vie și însuflețită; mai precis vorbind, câteva chestii.

Câteva chestii *trăsnet*.

Se întâmpla rar în prezent să-i vezi pe toți împreună, de-aia au și devenit un soi de legendă, dar, măiculiță, când se adunau cu toții, erau ditamai delicatesa pentru ochi.

Și probabil că eram mai aproape de perfecțiune decât aș putea ajunge vreodată în viață: cu asta și cu miraculosul fond de ten Dermablend, care aproape că-mi acoperea cicatricea de pe față.

Eram toți grămadă în apartamentul lui Avery Morgansten. După pietroiul de pe inelarul ei, părea să fi înaintat considerabil pe drumul schimbării numelui de familie și, cu toate că n-o cunoșteam prea bine — de fapt, nu cunoșteam prea bine pe nimeni, cu excepția Teresei —, mă bucuram pentru ea. Ori de câte ori îmi era în preajmă, se purta foarte frumos. Uneori putea să fie un pic mai tăcută și părea să se retragă în propriile-i gânduri, dar oricine își

[1] *Crack cocaine* – cocaină pură ce poate fi fumată.

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

dădea seama că ea și logodnicul ei, Cameron Hamilton, erau profund îndrăgostiți, după felul în care se priveau.

Așa cum o privea el și acum, de parcă n-ar mai fi existat altă femeie pe lume. Chiar dacă stăteau împreună, Cam pe canapea, iar Avery, pe genunchii lui, ochii ăștia albaștri, strălucitori, o fixau cu privirea, în timp ce ea râdea de nu știu ce chestie spusese sora lui, Teresa.

Dac-ar trebui să fac o ierarhie în Brigada tipilor trăsnet, aș zice că președintele ar fi Cam. Nu doar pentru înfățișare, ci și după personalitate. Nimeni nu se simțea stingher, sau pe dinafară, în prezența lui. Avea acea... *căldură* total molipsitoare.

În secret, și e o taină pe care fără doar și poate aș duce-o cu mine în mormânt, o invidiam pe Avery. Abia dac-o cunoșteam, dar râvneam la ce era al ei: la tipul trăsnet de superb, care, în același timp, mai era și băiat bun în adevăratul sens al cuvântului, fiind capabil să te facă să te simți în largul tău de față cu el. Lucru rar.

— Mai vrei ceva de băut?

Mi-am sucit puțin capul spre stânga, după care l-am întors la loc, spre vocea lui Jase Winstead, și răsuflarea mi s-a poticnit un pic. Aici îl aveam pe opusul lui Cam: extrem de arătos, dar nu mă făcea nicidecum să mă simt în largul meu când îi întâlneam privirea ochilor de un cenușiu închis. Cu pielea lui oacheșă, părul șaten lunguț și înfățișarea aproape ireală, de fotomodel, el ar fi fost locotenentul Brigăzii tipilor trăsnet. Era, pe departe, cel mai sexy dintre ei toți, și putea să fie super-drăguț, ca și acum, numai că nu era la fel de nonșalant sau de fermecător precum Cam, motiv pentru care Cam se plasa pe locul întâi în top.

— Noo, n-am nevoie, i-am răspuns, ridicând sticla de bere pe jumătate plină, din care tot sorbisem de când ajunsesem aici. Mersi, oricum!

El mi-a zâmbit și și-a văzut mai departe de treabă, încolăcindu-i talia Teresei cu brațele. Ea și-a lăsat capul pe pieptul lui și am văzut cum trăsăturile lui Jase se îndulcesc.

Mda, eram un picuț invidioasă și pe Teresa.

Eu n-am avut niciodată o relație serioasă. N-am avut parte de vreo ieșire cu băieții pe vremea liceului. Cicatricea de pe față îmi era, pe-atunci, mult mai evidentă, astfel încât niciun machiaj

miraculos n-ar fi putut s-o acopere... iar copiii de liceu, mda, puteau să se arate necruțători când venea vorba despre defecte extrem de vizibile. Și chiar dacă ar fi fost cineva capabil să treacă peste asta, la cum arăta viața mea pe atunci, n-ar fi fost nici loc, nici timp, pentru o ieșire cu un băiat, darămite pentru o relație.

Pe urmă, a fost Jonathan King. Îmi era coleg la orele de istorie, în anul întâi; un tip cu adevărat drăguț, așa că ne-am cuplat. Din rațiuni evidente, am ezitat să ies cu el atunci când mi-a propus, însă, fir-ar să fie, a insistat, iar eu, până la urmă, am zis da. Am ieșit împreună de câteva ori, relația noastră a înaintat, așa că el, fiind un tip normal, a făcut o încercare cu mine într-o seară, când eram singuri în camera mea de cămin; eu aveam ridicola convingere că, din moment ce el putuse să treacă peste cicatricea de pe față, ar fi fost capabil să treacă peste orice altceva.

Și m-am înșelat.

Nici măcar nu ne-am sărutat și, al naibii de clar, nici n-am mai ieșit împreună după asta, iar eu n-am pomenit nimănui despre el și despre noaptea aia catastrofală. Nici nu m-am mai gândit la el. Niciodată.

În fine, exceptând momentul de față, fir-ar să fie.

În timp ce priveam cum Brigada tipilor trăsnet se arăta cât se poate de trăsnet, eram pe deplin conștientă de faptul că atracția mea nebunească față de băieți se datora lipsei de... mă rog, de băieți din viața mea.

— Uite-o!

Am ridicat brusc privirea și l-am văzut pe Ollie ocolind canapeaua, cu Brittany, iubita lui, urmându-l îndeaproape și dându-și ochii peste cap atât de evident, încât mi-a trecut prin minte că ar putea să leșine, în timp ce clătina din cap.

Ollie s-a apropiat de măsuță și s-a aplecat, ținând în mâini un soi de broască țestoasă-cutie[1]. Am ridicat din sprâncene, văzând cum i se agită piciorușele micuțului. Ce mama...?

[1] Gen de broaște țestoase, cu denumirea științifică Terrapene, caracterizate prin faptul că plastronul și carapacea sunt strâns închise, conferindu-le un aspect asemănător unor cutii.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

— Nu există petrecere fără ca Ollie să-și scoată la iveală țestoasa, a comentat Jase, și colțurile buzelor mi s-au arcuit într-un zâmbet.

Cam a scos un oftat, aplecându-se pe lângă Avery.

— Ce naiba faci cu Raphael?

— Greșit, a replicat Ollie, punând țestoasa pe masă și îndesându-și cu o mână după ureche părul blond, lung până la umeri. Ăsta e Michelangelo, și mi se pare destul de aiurea că tu nici măcar nu mai știi care-i al tău. Probabil că i-ai provocat o depresie lui Raphael.

— Eu am încercat să-l opresc, a zis Brit, încrucișându-și brațele pe piept.

Ei doi arătau de parcă ar fi ajuns în finala concursului pentru Perechea perfectă de blonzi.

— Dar îl știți cum e...

Da, toată lumea îl știa cum e.

Ollie era acum la specializare, pregătindu-se să devină medic — surprinzător — însă poznele lui erau la fel de legendare ca și Brigada tipilor trăsnet. Ollie ar fi aghiotantul locotenentului. Are multe bile albe pentru faptul că vine în Shepherdstown o dată la două weekenduri ca să-și vadă iubita, ca și pentru că e un zăpăcit nerușinat.

— După cum vedeți, i-am confecționat o lesă nouă, ne-a explicat el, arătând spre ceea ce semăna cu o curea miniaturală, legată în jurul carapacei țestoasei.

— Vorbești serios? a întrebat Cam, holbându-se la el.

— Acum puteți să și plimbați țestoasa, a încuviințat Ollie, pornindu-se să-și demonstreze spusele.

A început să-l conducă pe Michelangelo de-a lungul mesei, făcându-mă să mă întreb dacă Avery și Cam chiar mănâncă pe masa aia.

— E mai bine decât cu sfoara, a adăugat el.

Să plimbi o broască țestoasă? Asta... asta chiar e mai gogonată decât să plimbi o pisică în lesă. M-a umflat râsul.

— Arată ca o curea pentru păpușile Barbie, am zis.

— E o lesă *de firmă*, m-a corectat el, zvâcnind din buze. Dar, într-adevăr, ideea mi-a venit în timp ce eram în Wal-Mart, trecând prin raionul de jucării.

— Ce căutai în raionul de jucării? l-a luat la rost Teresa, încruntându-se.

— Mda, a susținut-o Jase, scoțând cu greu cuvântul. E cumva vreun lucru pe care voi doi nu ni l-ați spus?

Brit a făcut ochii mari, însă Ollie doar a ridicat din umeri.

— Îmi place să mă mai uit la jucării. Sunt mult mai faine acum decât când eram noi mici.

Afirmația lui a condus spre o discuție aprinsă despre cât de amarnic a fost înșelată generația noastră dacă ai în vedere sofisticarea și înfățișarea faină a jucăriilor de azi, iar eu am fost nevoită să mă concentrez intens ca să-mi amintesc cu ce fel de jucării m-am jucat. Au fost păpuși Barbie — normal că au fost păpuși Barbie — numai că, în loc de camioane mari și de jocuri de societate, am avut eșarfe satinate și diademe scânteietoare.

După care, deodată, n-am mai avut nimic.

Când ceilalți au început să discute despre planurile lor pentru vacanța de vară, eu am încercat să fiu atentă la locurile în care intenționa fiecare dintre ei să meargă. Cam și Avery aveau să-și petreacă vara în D.C., deoarece Cam reușise să fie cooptat în lotul celor de la United[1]. Eu n-am fost niciodată în D.C., chiar dacă Shepherd nu e prea departe de capitală. Brit și Ollie aveau în plan o nebunie formidabilă. Urmau să plece la o săptămână după terminarea școlii, direct spre Paris, de unde să pornească într-o expediție cu mașina de-a lungul Europei. Ce naiba, eu nici măcar până în New York n-am fost! Teresa și Jase erau în toiul planificării unei minunate vacanțe pe plajele Carolinelor, împreună cu părinții lui și cu fratele lui mai mic. Aveau să închirieze o căsuță pe plajă, iar Teresa nu mai știa să vorbească despre altceva, decât despre cum o să-și scalde ea picioarele în apa oceanului. Eu nici pe plajă n-am ajuns până acum, așa că habar n-am cum e să simți nisipul sub tălpi.

Chiar ar fi cazul să umblu mai mult și să am o viață a mea. Pe bune.

---

[1] D.C. United, echipă profesionistă de fotbal (soccer) din Washington, D.C. (District of Columbia), participantă în campionatul american (Major League Soccer) încă de la înființarea acestuia, din anul 1996.

Dar nu-i nimic, fiindcă lucrurile astea, inclusiv umblatul hai-hui pe continent împreună cu un tip trăsnet, nu făceau parte din țelurile mele: Cei trei F.

Finalizarea studiilor de colegiu.

Făurirea unei cariere de asistentă medicală.

Fructificarea perseverenței în urmărirea scopurilor.

Țelurile astea erau benefice. Anoste, dar benefice.

— Ești teribil de tăcută astă-seară, Calla!

M-am crispat, incapabilă să mă stăpânesc, după care am simțit cum mă înfierbânt la față la auzul vocii lui Brandon Shiver. Lăsându-mi sticla între genunchi, mi-am silit musculatura umerilor să se relaxeze. Nu pentru că aș fi uitat de faptul că Brandon stătea lângă mine, în *stânga* mea. Cum aș fi putut să uit? Doar mă prefăceam, în clipele astea, că nu știu de el.

Mi-am umezit buzele și mi-am mișcat capul în așa fel încât o perdea alcătuită din părul meu blond să-mi cadă peste umărul stâng, acoperindu-mi obrazul.

— Încerc doar să nu ratez vreo informație, am zis.

Brandon a izbucnit în râs. Are un râs drăguț. Și un chip drăguț. Și un corp drăguț. Și un popou de-a dreptul drăguț.

Și uite că am ajuns la Brandon... Off... Un oftat întins parcă peste întregul glob pământesc. Și el ar cam fi un aghiotant apropiat al locotenentului Brigăzii tipilor trăsnet, cu părul lui șaten și umerii lați.

— Când e Ollie aici, mereu ai o grămadă de lucruri de aflat, a comentat el, studiindu-mă pe deasupra gâtului sticlei. Stai să-l vezi când începe cu ideile lui despre cursele cu țestoase pe patine cu rotile!

Am râs, destinzându-mă încă un pic. Brandon e un tip trăsnet, dar și simpatic, undeva între Cam și Jase.

— Nici măcar nu-mi închipui cum ar fi o țestoasă pe patine cu rotile, am replicat.

— Ollie ori e nebun de legat, ori un geniu absolut, a zis Brandon, schimbându-și poziția pe sofa. Juriul încă deliberează asupra verdictului.

— Eu cred că e un geniu, mi-am dat cu părerea, în timp ce-l priveam pe Ollie cum își culege broscoiul de pe masă și pornește

cu el, ocolind canapeaua, spre habitatul destul de extravagant în care-și ducea traiul micuța vietate verde. Din ce spune Brit, înțeleg că e as la toate materiile, am adăugat. Facultatea de medicină nu poate să fie ușoară.

— Mda, însă cei mai mulți dintre oamenii cu adevărat inteligenți sunt complet demenți, a argumentat Brandon, zâmbind când m-a văzut chicotind discret. Și, cum e, s-a încheiat epocala bătălie pentru cursurile din semestrul următor?

Am făcut semn din cap că da, zâmbind din nou și lăsându-mă pe spate în fotoliul scoică. În prezent, când mai aveam doar un semestru și jumătate până la obținerea licenței de asistentă medicală, obținerea cursurilor dorite era ca și cum aș fi făcut skanderbeg cu Hulk Hogan. Toți cei care mă cunoșteau după nume, sau măcar auziseră de mine, știau că de o veșnicie mă luptam pentru orarul meu. Acum mai aveam o săptămână până la încheierea semestrului și trecuse aproape o lună de când se sfârșise perioada de consiliere școlară pentru cel următor.

— Mda, în sfârșit. A fost de parcă ar fi trebuit să-mi sacrific piciorul drept pentru cursurile dorite, dar am reușit să obțin tot ce-mi trebuia. Luni va trebui să mă întâlnesc cu cineva care se ocupă de consultanță financiară, dar probabil c-o să mă descurc.

Mi-am ridicat privirea spre el și am văzut că și-a împreunat sprâncenele.

— E totul în regulă în privința asta? m-a întrebat.

— Așa cred, am zis, fiindcă nu vedeam vreun motiv pentru care n-ar fi. Tu ai vreun plan pentru vara asta? m-am interesat, la rândul meu, iar el a ridicat dintr-un umăr vânjos.

— Nu m-am prea gândit, din moment ce m-am înscris la cursurile de vară.

— Sună distractiv, am zis, iar el a pufnit.

Am dat să mai spun ceva, caraghios de *ne*-inteligent, din moment ce mă descurcam destul de bine în conversația asta între patru ochi cu Brandon, dar mi-am pierdut firul când am auzit o bătaie în ușă. L-am urmărit cu privirea pe Ollie până la intrare. A deschis de parcă el ar fi locuit acolo.

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

— Cu ce vă pot ajuta, drăguță domnișoară? l-am auzit zicând, și mi-am îndreptat spinarea, încleștându-mi degetele pe gâtul sticlei cu bere.

O brunețică drăguță și-a făcut apariția în apartament, cu o geantă roșie Sheetz atârnată de vârfurile degetelor. I-a zâmbit lui Ollie și i-a făcut un mic semn cu mâna lui Brit.

Nu știam cum o cheamă.

De fapt, oarecum refuzasem să-i rețin numele, pentru că, după ultimele două semestre de când îl știam pe Brandon, nu m-am mai forțat s-o cunosc pe vreuna dintre fetele cu care „ardea gazul", fiindcă erau numeroase și niciodată nu rămâneau mult prin preajma lui.

Numai că fata asta — cu minuscula tunsoare pixie a părului ei șaten și cu trupul de balerină — era altceva. În semestrul ăsta, ei doi erau colegi la o materie și începuseră să iasă împreună de prin martie, însă acum era prima oară când o vedeam cu Brandon în afara campusului.

La drept vorbind, n-am cunoscut-o niciodată de-a binelea. Așa cum n-am cunoscut niciodată de-a binelea pe vreuna dintre frecventele lui fâțe, doar le-am mai văzut prin școală și, uneori, pe la petreceri, numai că Brandon lipsise de pe firmamentul petrecerilor de prin... mda, de prin martie.

— Uite-o! a exclamat, și în ochii lui verzi au apărut lumini.

Ei, pe naiba!

Cam încet mă mai prind.

Am tras aer pe nări și am zâmbit în timp ce ea își făcea loc printre perechi, venind spre Brandon, care-și îndreptase spinarea pe locul lui de pe sofa și-și desfăcuse brațele. Fata s-a repezit drept între ele, i s-a suit pe genunchi și i-a încolăcit gâtul cu brațele. Geanta Sheetz îi țopăia pe spatele lui, iar gura îi era ca o rachetă-termosensibilă-la-Brandon, și nu puteam să i-o iau în nume de rău.

S-au sărutat.

Un sărut mare, umed și apăsat: un sărut adevărat. Nu unul de gen „hai să ne cunoaștem mai bine", sau „ne facem și noi de cap un pic", ci unul de genul „deja am făcut schimburi substanțiale de fluide".

Și, Dumnezeule, i-am privit sărutându-se de parcă ar fi vrut să se înfulece unul pe celălalt, până în clipa în care mi-am dat seama că mă ridicasem pe o treaptă cu totul superioară a ciudățeniei mele. M-am forțat să privesc în altă parte, și așa am nimerit peste Teresa.

O expresie compătimitoare i-a traversat chipul drăguț în timp ce se răsucea în brațele lui Jase, fiindcă știa... of, Doamne, ea știa că mi se pusese o pată zdravănă și exuberantă pe Brandon.

— Ți-am adus un covrig cu cașcaval, l-a anunțat fata când s-au întrerupt ca să mai și respire.

Brandon adoră covrigii umpluți cu cașcaval, întocmai cum ador eu negresele cu cremă de ciocolată.

— Ți-a adus un covrig? a întrebat Ollie. Frate, asta chiar e o chestie care cere un inel!

Brit și-a dat ochii peste cap, înfășurându-și brațele pe după mijlocul lui Ollie.

— Nu ești prea greu de impresionat, a comentat ea.

Răsucindu-se în brațele lui Brit, Ollie și-a coborât capul spre al ei.

— Știi tu ce anume mă impresionează, iubito!

Eu tot așteptam ca Brandon să țâșnească de pe sofa și s-o ia la fugă auzind ideea de a pune un inel pe degetul unei fete pe care o cunoștea de numai două luni, dar din moment ce n-am avut parte de încântătoarea imagine a feselor lui îndreptându-se spre ușă, mi-am întors privirea spre el, deși știam că n-ar trebui. Însă sunt lacomă când e vorba despre auto-pedepsire.

Brandon o sorbea din priviri pe fată, zâmbind într-un fel care spunea... care spunea că e absolut fericit.

Mi-am înghițit suspinul.

Deodată, el și-a întors privirea spre mine și, până să pot intra în panică din cauză că mă prinsese holbându-mă la el ca o iscoadă, zâmbetul lui a crescut până la o intensitate orbitoare.

— Încă n-ai avut ocazia s-o cunoști pe Tatiana, mi-a zis.

Fir-ar să fie! N-aș fi vrut să aflu cum o cheamă, însă Tatiana mi se părea un nume al naibii de fain.

Tatiana a scuturat din cap, întorcându-și ochii căprui spre mine.

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

— Nu, nu ne-am cunoscut, a confirmat ea.

— Ți-o prezint pe prietena mea, Calla Fritz, a zis Brandon, mângâind-o pe spate. Am fost colegi la orele de muzică în semestrul trecut.

Asta eram eu: Calla Fritz, veșnic și pururi prietena celor din Brigada tipilor trăsnet. Nimic mai mult. Nimic mai puțin.

Am clipit ca să-mi alung prostească și brusca năvală a lacrimilor și mi-am fluturat degetele în direcția Tatianei.

— Îmi pare bine că te cunosc.

Și nu era o minciună. Nu tocmai.

Luni, am plecat din cămin îndeajuns de devreme ca să pot porni spre Ikenberry Hall, tocmai la poalele unui deal destul de înalt pe care poponeața mea nu-l agreează câtuși de puțin. Era începutul lui mai, însă temperaturile deja băteau spre treizeci și, chiar dacă îmi prinsesem în grabă părul într-un coc, simțeam cum umezeala îmi îmbâcsește pielea, strecurându-și tentaculele enervante prin podoaba mea capilară.

Cât de curând pe ziua de azi, înainte să-mi termin examenele finale, o să arate ca o claie nețesălată.

Am tăiat-o pe poteca lăturalnică de lângă Ikenberry, tresărind când am deschis ușa și m-am văzut nevoită să plonjez înăuntru, înainte ca o pânză de păianjen de dimensiuni colosale să se prăbușească de pe acoperișul scund peste ușă și peste capul meu.

Sistemul de climatizare al clădirii tocmai se punea în funcțiune, aruncând valuri de aer rece, în timp ce, ridicându-mi ochelarii de soare pe creștet, parcurgeam culoarul, îndreptându-mă spre birourile consultanților financiari. După ce mi-am spus numele, o femeie între două vârste, cu înfățișarea trudită și sleită, mi-a făcut semn să mă așez pe un scaun.

N-a trebuit să aștept decât cinci minute până când a ieșit după mine o femeie mai vârstnică, înaltă și suplă, cu părul argintiu tuns la modă. N-am intrat în vreunul dintre acele cubicule în care lucrau consultanții financiari. O, nu, m-a condus până într-un birou închis, mai departe, pe culoar.

Apoi, a închis ușa după ea și s-a dus la biroul ei.

— Ia loc, te rog, domnișoară Fritz.

În timp ce mă așezam, am simțit cum mi se formează mai multe noduri în fundul stomacului.

Așa ceva nu mi se mai întâmplase până acum. De obicei, când eram chemată aici, era din cauză că lipsea câte o informație din dosar, sau era nevoie să semnez vreun document. În definitiv, nu putea să fie cine știe ce. Nu mă foloseam de ajutorul financiar decât pentru cheltuielile curente pe care nu le puteam acoperi din mizerabilul meu salariu de chelneriță, și-mi devenea foarte util când lăsam slujba, la început de semestru, ca să mă concentrez mai temeinic la învățătură.

Cu programa școlii de asistente nu era de glumit.

Mi-am lăsat încet rucsacul pe podea, între picioare, cercetându-i cu privirea biroul. Pe plăcuță scria numele de Elaine Booth, așa că, exceptând cazul în care ea s-ar fi dat drept altcineva, știam cu cine aveam de-a face. Pe biroul ei mai erau și multe poze. Fotografii de familie: alb-negru, color, cu personaje de la țânci până la tineri de vârsta mea, poate chiar și mai mari.

Mi-am abătut repede privirea când un vechi junghi mi-a străpuns pieptul.

— Așadar... este vreo problemă?

Doamna Booth și-a împreunat mâinile deasupra unui dosar.

— Săptămâna trecută am fost înștiințați de la contabilitate că ultimul cec al dumitale, aferent costului școlarizării pentru următorul semestru, a fost respins.

Am clipit o dată, apoi de două ori.

— Poftim?

— Cecul n-a fost acceptat, mi-a explicat ea, ridicându-și privirea de pe dosar, plimbând-o puțin pe chipul meu și apoi abătând-o la repezeală. Din cauza soldului insuficient, a adăugat.

Sigur era o greșeală. Cecul n-avea cum să fie respins, pentru că era emis pentru un cont de economii pe care-l foloseam *numai* pentru cheltuielile cu școlarizarea, un cont care conținea toți banii mei pentru studii.

— Sigur e o greșeală pe undeva. Ar trebui să fie acolo bani suficienți pentru următorul semestru, și încă jumătate.

Nu numai atât, trebuiau să fie bani suficienți în contul ăla și pentru eventualitatea cine știe cărei situații de urgență, și cât să mă